

Al segador

Un relat de: [CeciliaBM](#)

Mai no he volgut escriure sobre tu, per què tot i que sempre he sabut que estaves ací, no volia mirar-te, no gosava anomenar-te, per què tard o d'hora t'havies d'emportar allò que més estime. Si bé tu no pots evitar-ho, ser ací, amb nosaltres, i ser qui s'encarrega d'aquesta feina que no voldria fer ningú, s'ha de tindre valor per tindre una feina que trenca cors, però jo no crec que en tingues, de valor, doncs no tens por: tu, a diferència de nosaltres, no te n'has d'anar, tu sempre hi seràs, i nosaltres et veurem sols una vegada.

Ja fa temps que has anat emportant-te gent del meu costat, ja fa temps que a causa teua tinc el cor tocat, i fa temps que he hagut de reaccionar i pensar com vull continuar el camí, ja que no tinc forma de saber quan arribaré a tu, i la manera de caminar ha de ser la meua, la que a mi em faça feliç, tot i que de tant en tant hauré de patir pena.

Ara em sent més a prop teu, has vingut a prop meu més d'una vegada, a endur-te gent que estimava, i a poc a poc t'has anat tornant Companya, Companya de camí, que silenciosa apareixes i desapareixes per les revoltes de les sendes que els vius transitem, i et quedes en els records dels qui se n'han anat amb tu, esdevens una presència perenne. Has vingut i no te n'aniràs, fins al dia que vingues per última vegada i serem companyes les dues, seré jo la que camine amb tu.

Sols espere que eixe dia t'assembles una mica a eixa Mort del Pratchett, a la que li agraden els gatets.

De negre vaig, altra volta,
de negre i no és a treballar,
de negre vaig i és per dol:
avui he hagut de viatjar,
avui m'he vestit de negre
i no estava planejat.

T'he anat a veure, i no estaves,
sols amb records m'he trobat,
s'ha apagat la teua flama,
i el teu cos has deixat,
perquè l'honrem amb exèquies,
i et puguem acomiadar.

S'han encés les memòries,
han pres valor els records.

De negre anem, amb cares llargues,
el cor al puny, emocionats,
a dir-te adéu, a acomiadar-te,
a veure't marxar en pau.